

Arrest

nr. 262 298 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 30 juni 2021 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2021 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

C., J. L. (...) (R.R.: xxxxxxxxxx)

nationaliteit: Suriname

geboren te Paramaribo op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door C. J. L. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 25.06.2021)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

1.3. Op 30 juni 2021 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: C., J. L. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL - TEGEN DE WEIGERINGSBESÜSSING: SCHENDING VAN DE MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING VOORZIEN IN ARTIKELEN 9TER EN 62 VAN DE VREEMDELINGENWET, ALSOOK VOORZIEN IN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR. MET NAME HET ZORGVULDIGHEIDS- EN REDEUJKHEIDSBEGINSEL; EN VAN ARTIKEL 3 EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenöffiëh in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn/IL

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een af doende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels en beginselen in casu door verwerende partij werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsverplichting werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook de vernietiging van de bestreden beslissing(en), daar de motivering van verwerende partij niet afdoende, nauwkeuring en volledig is.

Verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat de medische conditie van verzoeker geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Suriname.

Verzoeker stelt vast dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet uit twee delen bestaat:

- Verzoeker moet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling;
- Er moet geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft voorhanden zijn.

6.

Betreffende de medische conditie zelf van verzoeker (i.e. de blindheid en anemie), stelt verwerende partij dat uit het voorgelegde medische dossier en op basis van het advies van de arts-adviseur de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst, Suriname.

Verwerende partij stelt hierna simpelweg dat de aanvraag van verzoeker derhalve ongegrond dient verklaard te worden.

Er wordt dan ook door verwerende partij niet eens gerepliceerd op alle medische documenten die door verzoeker werden aangebracht. Verwerende partij maakt zich er gemakkelijk van af door te verwijzen naar het verslag van de arts-adviseur, dr. Chris Boeckxstaens.

Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat deze arts-adviseur wel degelijk in zijn conclusie van het verslag in niet mis te verstane bewoordingen stelt:

“ (...) Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevoed wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Suriname.(...)”

De arts-adviseur geeft aldus aan dat er wel degelijk een reëel risico bestaat voor zijn leven of zijn fysieke integriteit als dit niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Hieruit valt dus af te leiden dat de medische toestand van verzoeker wel degelijk ernstig is.

Het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd is trouwens zeer duidelijk. Om te beginnen staat verzoeker thans nog steeds onder behandeling, wat ook niet wordt betwist door verwerende partij. Daarenboven is er wel degelijk sprake van een regelmatige medische opvolging. Dit blijkt zeer duidelijk uit het standaard medisch getuigschrift dd. 17.03.2021 alsook uit het advies dat door verwerende partij wordt bijgebracht. Sterker nog als verzoeker niet zou opgevolgd worden kan dit fatale gevolgen hebben voor zijn leven.

Dit mag ook niet verbazen daar uit het standaard medisch getuigschrift tevens blijkt de behandeling levenslang dient te worden voorgezet.

De aandoeningen van verzoeker dienen bijgevolg met regelmaat te worden opgevolgd. Dergelijke opvolging betreft een gespecialiseerde zorg. Dit blijkt ook uit het standaard medisch getuigschrift en uit de bijgevoegde medische verslagen; verzoeker dient regelmatig een gespecialiseerde arts te raadplegen en dus niet enkel de huisarts.

Op de vraag wat de mogelijke gevolgen en complicaties zouden zijn mocht de huidige behandeling worden stopgezet, wordt in het standaard medisch attest verklaard dat er, in geval van stopzetting, enkel maar sprake zal zijn van verdere regressie van zijn algemene toestand en bij stopzetting van de medicatie van verzoeker er sprake is van een levensbedreigende toestand.

Het belang van de huidige behandeling bij de vertrouwde artsen wordt tevens onderstreept, alsook de nood aan mantelzorg.

Een goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen en specialisten is dus absoluut noodzakelijk om in leven te blijven. Dit wordt ook door de arts-adviseur gesteld in zijn conclusie.

De rechtspraak in deze is zelfs niet eens zo streng:

Er is niet vereist dat de ziekte/aandoening levensbedreiging is; het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel 13 mei 1998, RDE 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn en er dus continuïteit in de zorgverstrekking noodzakelijk is (zie bv. Kortged. Brussel 14 augustus 1996, T. Vreemd. 1996, 373).

In casu heeft verzoeker wel een levensbedreigende aandoening.

Bij gebrek aan adequate behandeling en opvolging, vormt de aandoening van verzoeker een gevaar voor zijn leven. Hierop wordt door verwerende partij zelfs niet ingegaan. Hetgeen een schending impliceert van de formele motiveringsplicht.

7.

Ten tweede dient verwerende partij bij de beoordeling van medische regularisatieaanvraag ook na te gaan of verzoeker in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet is onderzocht, dan is er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad van State voegt hieraan toe (zie RvSt30 oktober 1996, arrest nr. 62.844):

“Ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle. ”

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij op afdoende wijze heeft onderzocht of er een adequate opvolging mogelijk is in het land van herkomst, daar men zich beperkt tot een opzoeking in de MedCOI-databank. Hieruit blijkt dat er een gespecialiseerde arts beschikbaar is in Suriname doch niet of deze verzoeker kan behandelen voor zijn problematiek.

Dat er geen hematoloog beschikbaar is wordt door de arts-adviseur ook expliciet meegedeeld in zijn verslag.

Het advies van de arts-adviseur wordt dus op geen enkel ogenblik geconcretiseerd en toegepast op de specifieke aandoeningen van verzoeker.

Verzoeker had bij zijn medische regularisatieaanvraag nochtans meerdere medische getuigschriften/stukken toegevoegd, waaruit de nood aan gespecialiseerde behandeling én opvolging blijkt.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat men in Suriname het systeem kent van de publieke gezondheidszorg doch hieruit blijkt tevens dat men, om hierop aanspraak te kunnen maken, een verzekering moet hebben afgesloten. Verzekering die verzoeker uiteraard niet heeft.

Als verzoeker na zijn aankomst in Suriname nog alle nodige documenten moet in orde brengen om de verzekering te kunnen aansluiten en in aanmerking te komen voor basiszorg, waarvan het nog niet duidelijk is dat deze ook de medische problematiek van verzoeker dekt, gaat er onnodige tijd verloren.

Tijd die verzoeker niet heeft wanneer de anemie zo erg is dat hij levensbedreigend is.

Verder zal het voor verzoeker, zonder hulp van familie of vrienden, zéér moeilijk zijn om de nodige administratie in orde te maken gelet op het feit dat hij blind is en thans wordt bijgestaan door zijn familie en vrienden.

Het loutere feit dat zij hem eventueel geldelijk zouden kunnen ondersteunen doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker wel degelijk is aangewezen op hun hulp en bijstand.

Zonder hen is hij immers niet in staat om een menswaardig leven te leiden.

Bovendien heeft verzoeker nood aan een gespecialiseerde behandeling. Al zijn aandoeningen zijn van levenslange aard.

Indien de arts-adviseur - zonder verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen - tot een andersluidende conclusie wilde komen, had men specifieke informatie kunnen opvragen bij verzoeker of bij zijn behandelende artsen aangaande de mogelijkheid om terug te keren naar Suriname, gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beiden. De arts had bovendien verzoeker kunnen onderwerpen aan een medisch onderzoek, om alzo zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om terug te keren naar Suriname te achterhalen, ééfook het causaal verband tussen beiden. Dit is in casuniét gebeurd. De arts-adviseur raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoeker aangaande zijn gezondheidsproblemen. Verzoeker heeft objectieve en verifieerbare verslagen neergelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van deze verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is.

De gestandaardiseerde motivering van de arts-adviseur en van de DVZ druist bijgevolg in tegen de hogervermelde wettelijke bepalingen die voorzien in een materiële en formele motiveringsverplichting. Voor verzoeker gaat het evenwel om een beslissing met zeer verregaande gevolgen, die aldus niet op dergelijke summiere wijze mag worden gemotiveerd, rekening houdend met het belang van de beslissing voor verzoeker. In plaats van een theoretische beschrijving van de gezondheidszorg in Suriname, had verwerende partij moeten nagaan of er een adequate, gespecialiseerde behandeling voorhanden en toegankelijk is voor de specifieke aandoeningen van verzoeker.

Er kan aldus gevreesd worden dat verzoeker in de kou zal blijven staan in zijn land van herkomst en aldus niet de nodige behandelingen zal kunnen genieten, met bijzonder ernstige consequenties tot gevolg.

Bovendien dient er rekening te worden gehouden met het feit dat de medische behandeling in Suriname niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker te kunnen verbeteren, minstens te kunnen stabiliseren. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn uiterst beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen aan verzoeker te kunnen verschaffen. De beschikbaarheid van medicatie en zorg is uiterst beperkt!

Het is daarbij aangetoond dat enerzijds het sociale systeem en anderzijds de beschikbare medicijnen niet zijn aangepast om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidstoestand van verzoeker. Bovendien dient het benadrukt dat verzoeker thans nood heeft aan een zeer regelmatige medische behandeling.

Gebrek hieraan heeft voor verzoeker zeer ernstige gevolgen. Hij gaat in België dan ook op frequente basis op controle.

Indien verzoeker evenwel verplicht zou worden om terug te keren naar Suriname, zou hij - om toegang te kunnen krijgen tot de gezondheidszorg - eerst te maken krijgen met zware bureaucratie vooraleer hij ook maar enige toegang tot een behandeling zou kunnen hebben. Elke vertraging of niet tijdige opvolging en hospitalisatie kan evenwel meteen ernstige gevolgen voor de gezondheid van verzoeker met zich meebrengen.

Geenzins is aangetoond dat verzoeker de zorg zal kunnen bekomen die hij zo nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gezondheidszorg in combinatie met de achtergestelde knowhow en medicatie tonen aan dat het risico reëel is dat verzoeker gedurende langere tijd verstoken zal blijven van de nodige medische opvolging.

Bovendien moet er een concreet onderzoek plaatsvinden wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoeker moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek en artspraktijk, en dit zonder onderbreking, elke onderbreking kan immers ernstige gevolgen met zich meebrengen.

Daarbij is het zo dat, wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze beslissingen uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

De huidige motivering doorstaat de toets aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering dan ook niet, aangezien verzoeker de motieven die verwerende partij aanvoert niet begrijpt, en deze hem aldus niet in staat stellen om te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

8.

Indien verzoeker zouden worden teruggestuurd, vormt dit bovendien een inbreuk op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen”.

Zoals reeds werd vermeld in het oorspronkelijke verzoekschrift cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet, beschikt verzoeker niet over de financiële middelen voor een behandeling in Suriname.

Verzoeker verblijft bovendien al jaren in België, zodat hij hier een familiaal en sociaal netwerk heeft opgebouwd. Dit heeft hij niet in Suriname, waardoor hij er geen enkele vorm van ondersteuning heeft. Ook niemand van buitenaf is bereid om hem bij te staan. In België heeft hij een netwerk dat hem financieel kan steunen en hem kan helpen, ondersteunen en verzorgen.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoeker in de kou zal blijven staan in zijn land van herkomst.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in Suriname niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker onder controle te houden. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de toestand van verzoeker te verschaffen.

Om de toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst aan te tonen, verwijst de motivering van de bestreden beslissing louter naar een algemeen overzicht van de sociale zekerheid in Suriname.

Geenszins is aangetoond dat verzoeker met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zal kunnen bekomen die hij nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gratis gezondheidszorg tonen aan dat het risico reëel is dat verzoeker gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging.

Bijgevolg is het evident dat verzoeker wegens het systeem van de gezondheidszorg in Suriname slechts beperkte toegang heeft tot adequate behandeling én opvolging waaraan hij behoefte heeft.

Bovendien is het zo dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer in Suriname verbluft (hij verblijft immers reeds jaren in België) en daardoor in het land van herkomst geen gebruik kan maken van de sociale zekerheid, zodoende dat hij alle behandelingen persoonlijk zou moeten betalen, wat financieel onmogelijk is voor de patiënt.

Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Bovendien blijft verwerende partij in gebreke wat betreft een concreet onderzoek naar wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoeker moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen, en dit zonder onderbreking.

Rekening houdend met al deze elementen, kan er gesteld worden dat een verder verblijf in België noodzakelijk is voor verzoeker om een menswaardige medische behandeling én opvolging te verzekeren.

Indien verzoeker teruggestuurd zou worden, zou dit bijgevolg een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM.”

2.2. De motieven van de eerste bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partij werden aangevoerd heeft onderzocht en daarbij concludeerde dat er medisch gezien geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar Suriname omdat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Suriname. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekende partij gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de eerste bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van het advies van de arts-adviseur. Verder stelt de Raad vast dat het advies van de arts-adviseur omstandig gemotiveerd is en dat daarin ook de bronnen van de MedCOI-databank deels werden opgenomen inzake het beschikbaarheidsonderzoek. Zoals duidelijk blijkt worden de bronnen uit de niet-publieke databank MedCOI minstens deels weergegeven in het advies en wordt de informatie uit deze bronnen minstens samengevat, met name welke medische zorgen beschikbaar zijn in Suriname. Daarenboven kunnen de niet-publieke bronnen geraadpleegd worden in het administratief dossier.

Wat betreft het toegankelijkheidsonderzoek heeft de arts-adviseur uitvoerig gemotiveerd waarom de benodigde medische zorgen in Suriname toegankelijk zijn en heeft de arts-adviseur daarbij verwezen naar bronnen die zich in het administratief dossier bevinden.

Aan de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten voor een motivering door verwijzing is voldaan vermits de concrete inhoud van de (niet openbaar beschikbare) informatie in het advies van de arts-adviseur is opgenomen (cfr. RvS nr. 13.148 van 25 januari 2019).

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de eerste bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

Het medisch advies van de arts-adviseur van 25 juni 2021 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

“NAAM: C.. J. L. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

Mannelijk

nationaliteit: Suriname

geboren te Paramaribo op (...)

adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 04-06-2021.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Standaard medisch getuigschrift d.d. 17-03-2021 van Dr. De Ferm huisarts, met de volgende informatie:

o Blind sinds 1989 geen oorzaak gekend en geen therapie vermeld

o Actueel opvolging door hematoloog wegens anemie met nood aan eventueel bloedtransfusie

o Medicatie vitamines

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een blinde man van actueel 63 jaar betreft afkomstig uit Suriname. Zijn pathologie is niet gespecificeerd door een concrete diagnose maar opvolging door een hematoloog en bloedtransfusies blijken nodig te zijn.

Als medicamenteuze ondersteuning worden vitamines vermeld, niet gespecificeerd welke. Deze worden niet als medicatie weerhouden vermits de voedingssupplementen vrij verkrijgbaar zijn eventueel zelfs in de supermarkt of drogist.

De mantelzorg wordt niet als noodzakelijk omschreven.

Een tegenindicatie tot reizen wordt niet weerhouden.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

- Aanvraag MedCOI van 01-09-2020 met het unieke referentienummer 13962

Availability of medical treatment

Source BMA 13962

Information Provider Local doctor

Priority Normal (14 days)

Request Sent 25/08/2020

Response Received 01/09/2020

Gender Male

Age 54

Country of Origin Suriname

Required treatment according to case description inpatient treatment by a hematologist

Availability Not available

Required treatment according to case description inpatient treatment by an internal specialist (internist)

Availability Available

Required treatment according to case description outpatient treatment and follow up by an internal specialist (internist)

Availability Available

Additional information on treatment availability

Hematologists as such do not exist in Suriname. Hence inpatient and outpatient treatment by a hematologist is carried out by an internist.

Opvolging door een arts specialist is beschikbaar. Het niet beschikbaar zijn van een hematoloog is geen tegenindicatie om te besluiten dat de opvolging niet beschikbaar zou zijn. Vele landen kennen niet de verschillende subspecialisaties zoals in het westen doorgevoerd is, dit impliceert zeker niet dat de zorg niet beschikbaar zou zijn.

Required treatment according to case description laboratory research / monitoring of full blood count: e.g. Hb, WBC & platelets

Availability Available

Opvolging van het bloedbeeld en eventueel een transfusie is eveneens mogelijk.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat vanuit het oogpunt van beschikbaarheid van de zorg er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een

systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Suriname is opgedeeld in 2 categorieën:

- De publieke gezondheidszorg die zich richt op informatie, preventie en het beleid in de gezondheidszorg. Zij richt zich op de totale populatie en op specifieke groepen
- De persoonlijke gezondheidszorg die zich richt op de preventieve en curatieve gezondheidszorg met het individu als focus. Hier verstaan wij de medische en paramedische zorg, de revalidatie en de palliatieve zorg

De persoonlijke gezondheidszorg is klassiek opgedeeld in 3 niveaus: de eerste lijn of primaire gezondheidszorg die de behandeling door een huisarts, een tandarts, pre- en postnatale zorg, paramedische zorg, familieplanning, essentiële geneesmiddelen en labonderzoeken omvat. De tweede lijn of secundaire gezondheidszorg omvat de verzorging en behandeling door specialisten, de hospitalisatie en de opvang in verzorgingstehuizen. De derde lijn of tertiaire zorg omvat klassiek de zeer gespecialiseerde zorg zoals hart chirurgie, nierdialyse, neurochirurgie en sommige gevallen van plastische heekunde.

In Suriname is de overheid verantwoordelijk voor het organiseren en het financieren van de gezondheidszorg in de publieke sector. In oktober 2014 werd de Nationale Basiszorgverzekering geïnstalleerd die alle inwoners van Suriname verplichtte om een verzekering af te sluiten voor zichzelf en de familieleden die van hen afhankelijk zijn. Deze verzekering werd aangeboden door de overheid en garandeert een basispakket aan gezondheidszorgen.

Het staat de Surinamers ook vrij een bijkomende verzekering af te sluiten bij een maatschappij ten einde een bredere tegemoetkoming te hebben. De wet impliceert dat elke werkgever een basisverzekering betaald voor elke werknemer. Zelfstandigen en personen die niet in de officiële sector werken dienen ook een verzekering af te sluiten.

De basiszorg dekt de kosten van de eerste, tweede en derde lijn. De overheid voorziet ook bepaalde fondsen voor onderzoeken, behandelingen en medicatie die niet door de basisverzekering gedekt worden. Ook kan men hierop beroep doen voor dure behandelingen voor zeldzame aandoeningen. Dit fonds wordt gefinancierd door de gezondheidsverzekeraar die 3% van de maandelijkse bijdragen in dit fonds stort.

De hoogte van de bijdrage wordt bepaald door de leeftijd. Er zijn drie verschillende pakketten beschikbaar in de nationale basiszorgverzekering namelijk:

- Assuria en Self-Reliance die elk twee verschillende modaliteiten aanbieden, één pakket dat de wettelijk voorgeschreven zaken dekt plus enkele extra's en een tweede pakket dat een zeer breed gamma van extra-legale voordelen biedt
- De BZSR (basic Health Insurance Self Reliance) is een pakket dat door de overheid gefinancierd wordt en instaat voor personen met de Surinaamse nationaliteit in de leeftijd van 0 tot 16 jaar en boven de 60 jaar en alleen de basiszorgen dekt.

De prijzen van de extra verzekeringen zijn onderworpen aan een competitieve markt waar rekening gehouden wordt met leeftijd, gewicht, medische voorgeschiedenis, wat soms beperkingen oplevert. De premies zijn ook vastgelegd onafhankelijk van het inkomen.

De Nationale basiszorgverzekering is niet gerelateerd aan het inkomen en geeft ook een financiële compensatie voor diegenen die de premie niet kunnen betalen. Voor het afsluiten en de eventueel tegemoetkoming wordt een analyse van het inkomen gemaakt. Voor de werknemers in de niet-officiële sector is het soms moeilijk om het inkomen vast te leggen en wordt er een nominale som vastgelegd. Zelfs als de premie niet betaald wordt blijft de betrokkene verzekerd voor de volgende 3 maanden. Wanneer betrokkene solvabel is worden de achterstallige premies teruggevorderd.

Op gebied van sociale zekerheid zijn er verschillende stelsels van (invaliditeits)pensioenen.

De familie van betrokkene kan financiële ondersteuning bieden vanuit België en Nederland.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en

toegankelijk zijn in Suriname. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Suriname).

Hoogachtend

25/06/2021

(..)”

2.7. Waar verzoekende partij een gans betoog voert over de ernst van haar aandoening, ziet de Raad de relevantie hiervan niet in nu zij er zelf op wijst dat de arts-adviseur geoordeeld heeft dat haar aandoening medische zorg behoeft. De arts-adviseur heeft daarbij vastgesteld dat deze medische zorg beschikbaar en toegankelijk is in Suriname. De Raad wijst erop dat de beoordeling van de medische toestand in casu toekomt aan de arts-adviseur en dat deze laatste de medische documenten die de verzoekende partij voorlegt in ogenschouw neemt, hetgeen ook gebeurd is. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij één standaard medisch getuigenschrift heeft voorgelegd van 17 maart 2021 van haar huisarts dat de arts-adviseur in ogenschouw heeft genomen. Het is niet aan de gemachtigde om in casu zelf de medische documenten te beoordelen, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden. Verzoekende partij toont met haar betoog voorts ook geenszins in concreto aan dat zij nog andere medische documenten heeft voorgelegd die de arts-adviseur veronachtzaamd zou hebben. Haar betoog dat *“door verwerende partij niet eens gerepliceerd (wordt) op alle medische documenten”* is derhalve niet ernstig.

Ook waar verzoekende partij betoogt dat zij specialistische zorg nodig heeft, gaat zij voorbij aan de vaststelling van de arts-adviseur dat zij in Suriname kan opgevolgd en behandeld worden door een internist en dat *“Opvolging van het bloedbeeld en eventueel een transfusie is eveneens mogelijk.”* Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Suriname verstoken zal blijven van de door haar benodigde zorgen of nog, dat deze zorg zal stopgezet worden bij terugkeer naar het herkomstland.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nood heeft aan mantelzorg blijkt duidelijk uit het advies van de arts-adviseur dat deze heeft vastgesteld dat *“De mantelzorg wordt niet als noodzakelijk omschreven.”*

Zoals voorts duidelijk aangegeven door de arts-adviseur betekent het loutere feit dat Suriname geen hematologen als dusdanig kent niet dat verzoekende partij aldaar niet adequaat kan opgevolgd en behandeld worden. De arts-adviseur wijst er daarbij op dat vele landen de verschillende subspecialisaties zoals die in het Westen zijn doorgevoerd niet kennen maar dat dit niet impliceert dat de zorg niet beschikbaar zou zijn. In casu kan verzoekende partij immers bij een internist terecht in Suriname voor de benodigde zorg. Dit blijkt duidelijk uit de MedCOI-informatie die stelt: *“inpatient and outpatient treatment by a hematologist is carried out by an internist”*. Verzoekende partij is aldus niet ernstig waar zij stelt dat de arts-adviseur zijn advies niet heeft toegepast op haar situatie.

2.8. Verder dient gesteld dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de arts-adviseur *“indien hij dit nodig acht, de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”*. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet is hiertoe dus geen verplichting te lezen. Zoals duidelijk blijkt heeft de arts-adviseur zijn advies kunnen vormen op basis van de door verzoekende partij voorgelegde medische gegevens.

2.9. Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde medische zorg heeft de arts-adviseur erop gewezen dat de gezondheidszorg in de publieke sector georganiseerd en gefinancierd wordt door de overheid en dat alle Surinamers sinds oktober 2014 verplicht zijn een verzekering af te sluiten voor zichzelf en hun afhankelijke familieleden. Deze verzekering wordt aangeboden door de overheid en garandeert een basispakket aan gezondheidszorgen. Verder kunnen Surinamers nog een bijkomende verzekering afsluiten om een bredere tegemoetkoming te bekomen.

Wat betreft de basiszorg stelt de arts-adviseur vast dat deze de kosten van de eerste (huisarts, tandarts, paramedische zorg, essentiële geneesmiddelen, labo-onderzoeken), tweede (specialisten, hospitalisatie, opvang verzorgingstehuizen) en derde (zeer gespecialiseerde zorg zoals hartchirurgie, nierdialyse, neurochirurgie en sommige plastische heelkunde) lijn dekt.

De nationale basiszorgverzekering is niet gerelateerd aan het inkomen en geeft ook een financiële compensatie voor diegenen die de premie niet kunnen betalen. Verder kent Suriname ook verschillende stelsels van (invaliditeits)pensioenen.

De arts-adviseur wijst er ook op dat verzoekende partij zich zo nodig kan laten financieel ondersteunen door familie vanuit België en Nederland.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij geen verzekering heeft, gaat zij eraan voorbij dat elke Surinamer verplicht is een nationale basisverzekering af te sluiten. Zij maakt ook geenszins aannemelijk dat het afsluiten van deze verzekering dermate lang duurt of omslachtig is waardoor haar adequate zorg zou worden ontzegd, temeer verzoekende partij slechts maandelijks moet opgevolgd worden. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zijzelf omwille van haar blindheid niet bij machte is daarvoor het nodige te doen, temeer de arts-adviseur vastgesteld heeft dat de nood aan mantelzorg niet als noodzakelijk wordt omschreven. Voorts blijkt dat de basisverzekering ook de tweede en de derde lijn dekt zodat verzoekende partij niet aantoont dat de zorgen die zij behoeft niet gedekt zijn.

Zoals de arts-adviseur er ook op gewezen heeft voorziet de nationale basisverzekering in een financiële compensatie voor diegenen die hun verzekeringspremie niet kunnen betalen. Verder blijkt ook dat het BZSR (Basic Health Insurance Self Reliance) betaald wordt door de overheid en openstaat voor Surinamers die ouder zijn dan 60 jaar (zie BDA-20170911-SR-6601, pp 4-5). Zoals de arts-adviseur er ook op gewezen heeft bestaan in Suriname verschillende stelsels van (invaliditeits)pensioenen (zie SSPTW, Suriname, 2017). Verzoekende partij, die 63 jaar is, toont geenszins aan dat zij in Suriname niet kan aansluiten bij het BZSR dat betaald wordt door de overheid, noch toont zij aan dat zij verstoken zal zijn van enig inkomen onder de vorm van een pensioen waardoor zij – indien zij toch een verzekeringspremie zou moeten betalen – deze niet zou kunnen betalen, minstens toont zij geenszins aan dat zij niet in aanmerking komt voor een financiële compensatie indien zij dit toch niet zou kunnen. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk dat haar familie haar niet financieel zou kunnen ondersteunen voor zover dit al nodig zou zijn, hetgeen, gelet op voorgaande bespreking, ook niet blijkt.

Met haar voorts bloot betoog dat *“de medische behandeling in Suriname niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker te kunnen verbeteren, minstens te kunnen stabiliseren”* en dat *“de beschikbaarheid van medicatie en zorg (...) uiterst beperkt (is)”* toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bevindingen van de arts-adviseur incorrect zijn. Nogmaals benadrukt de Raad dat de arts-adviseur zich gebaseerd heeft op objectief bronnenmateriaal om vast te stellen dat verzoekende partij ook in het herkomstland een adequate medische opvolging en behandeling kan genieten. Wat betreft de nood aan medicatie gaat de verzoekende partij bovendien volledig voorbij aan de bevindingen van de arts-adviseur dat zij in België thans enkel vitamines krijgt hetgeen geen medicatie is maar voedingssupplementen die vrij verkrijgbaar zijn zelfs in de supermarkt of bij de drogist.

Haar persoonlijke overtuiging voorts dat haar gezondheidstoestand moet opgevolgd worden in België bij haar vertrouwde artsen kan evenmin afbreuk doen aan de bevindingen van de arts-adviseur dat verzoekende partij ook in het herkomstland terecht kan voor de benodigde medische zorgen. Uit niets blijkt voorts dat haar medische opvolging / behandeling daardoor onderbroken zal worden of dat een eventuele onderbreking dermate lang zal duren dat niet meer kan gesproken worden van een adequate opvolging / behandeling.

2.10. Waar verzoekende partij zich ook beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”* zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon,

hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat verzoekende partij in Suriname over de nodige medische zorgen kan beschikken en er toegang toe heeft. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.11. Waar verzoekende partij nog de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze beginselen geschonden worden door de eerste bestreden beslissing. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel – gericht tegen de tweede bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL; VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN 74/13 VREEMDELINGENWET.

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. In het bevel om het grondgebied te verlaten beperkt verwerende partij er zich zelfs toe slechts te verwijzen naar een bepaling uit de Vreemdelingenwet en stelt daarbij dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Een verdere motivering, onderzoek of belangenafweging ontbreekt.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoeker. Hij verblijft hier al jaren en deed vroeger al een aanvraag tot medische regularisatie, waarnaar ven/verende partij zelf verwijst. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privéleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

4.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen heeft opgebouwd, gelet op zijn jarenlange verblijf alhier en dus zijn jarenlange afwezigheid in Suriname.

Hij heeft hier immers een vast adres, een sociaal netwerk, hij dient hier medisch te worden opgevolgd,

...

Kortom, verzoeker heeft hier een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.14. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.16. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(..)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij thans in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de tweede bestreden beslissing.

2.17. Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en meent dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en haar privéleven. Zij ziet ook een schending van artikel 8 EVRM.

2.18. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk oog heeft gehad voor de gezondheidstoestand van verzoekende partij en via de arts-adviseur vastgesteld heeft dat verzoekende partij kan terugkeren naar het herkomstland en dat zij aldaar ook de benodigde medische zorgen kan bekomen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij een volwassen persoon is die geen gewag maakt van minderjarige kinderen op het Belgische grondgebied noch maakt zij gewag van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België.

2.19. Waar verzoekende partij nog lijkt op te werpen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ook rekening moet gehouden worden met haar privéleven, kan zij niet overtuigen. In zoverre

verzoekende partij deze grief lieert aan een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat met concrete gegevens aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. De loutere stelling dat zij al drie jaar in België verblijft en zij hier haar persoonlijke en sociale belangen heeft volstaat daartoe niet.

Daarenboven, voor zover verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, quod non, dan nog moet opgemerkt worden dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar eventuele netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 EVRM. Derhalve maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.20. Verzoekende partij voert verder nog de schending aan van de artikelen 27 van de richtlijn 2004/38/EG en 39/79 van de vreemdelingenwet maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen door de tweede bestreden beslissing geschonden worden. Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.21. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER